

Sygn. akt II CSK 466/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa T. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.
przeciwko B. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 grudnia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 stycznia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę
2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik pozwanej B. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 stycznia 2017 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparła na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Uzasadniając oczywistą zasadność skargi kasacyjnej pełnomocnik pozwanej wskazała, że taką ocenę uzasadnia „materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, wskazujący na wolę pozwanego w wypowiedzeniu umowy łączącej pozwanego i powoda, wyrażoną w treści oświadczenia z dnia 6 listopada 2012 r. potwierdzoną kolejnymi dowodami w postaci pism kierowanych przez skarżącą oraz rażące, kwalifikowane naruszenie prawa w zakresie art. 60 k.c. przejawiające się w jego błędnej interpretacji przez co Sąd Apelacyjny w [...] odmówił woli oświadczenia woli oświadczeniu złożonemu przez skarżącą, zmierzającemu do zakończenia stosunku prawnego łączącego strony”.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom,

były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że powyższa przesłanka nie została wykazana. Wywód, zawarty w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, sprowadzał się do polemiki z zaskarżonym orzeczeniem, nie zaś wykazania, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom. Autorka skargi kasacyjnej nie przedstawiła argumentów świadczących o tym, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia, przyjmując, że pismo pozwanej, skierowane obok powódki także do innych organów władzy publicznej i administracji skarbowej, w którym użyto formuły „podziękowania za dotychczasową współpracę”, nie stanowi oświadczenia woli. Wymaganej w ramach badania przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. argumentacji nie stanowi samo postawienie zarzutu oczywistego naruszenia określonych przepisów prawa. Sformułowanie takiego zarzutu nie prowadzi jeszcze do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Pełnomocnik pozwanej nie odniosła się także w żaden sposób do powołanego dodatkowo przez Sąd drugiej instancji argumentu dotyczącego braku podpisu osoby uprawnionej do działania za spółkę lub w imieniu spółki pod analizowanym pismem. Samo wskazanie okoliczności, które miały miejsce po złożeniu tego pisma, nie jest wystarczające do wykazania, że Sąd drugiej instancji oczywiście błędnie przyjął, że pozwana nie wypowiedziała umowy łączącej jej z powódką.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek powódki zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z 10 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych
(Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

jw

l.n